

Bazı anlar beynimin ortasına bir acı oturuyor. Bu hamakta birkaç hafta önce onlarla yatıyorduk, şu yatakta sarılıp uyumuştuk, şu çilekleri görse sevinirdi... Bazı zaman da sebepsiz tabii, bir anda yükselen bir acı.

Öyle zamanlarda iki elimi birleştiriyorum. Acı parmak uçlarımdan *müsebbibine* akıyor. Belki on saniye, belki yirmi. Bana *çektirdiği* işte bu kadar.

Zihnini kontrol eden, hayatını kontrol eder. Hayatını kontrol edene zarar veremezsin. Düşüncelerini, duygularını, acısını, ıstırabını, mutluluğunu ve mutsuzluğunu zihninin iki adım gerisinden takip edip, onları gerektiğinde kıymığı parmağından çıkarıp alır gibi alan birini, insanların uydurma otoriteleriyle veya onların nazarında kötü olmakla korkutamazsın.

Dünyası başkalarına yalan söylemekle örülmüş, ben de dahil kimsenin hakkında doğruyu bilmediği biri, tabii ki bu uydurduğu dünyanın sahteliği ortaya çıkmasın diye kıvranıp duracaktır. Her gün daha fazla yorularak, duvar örerek, kafasını kuma gömerek, konuşmayı reddederek.

Konuşmayı reddedeceksin, peki ya kokuşmayı nasıl önleyeceksin?

Dün ilk defa yüzyüze görüştüğüm biriyle sohbet ettim. Pek çok hatayla dolu hayatımda gizleme ihtiyacı duyduğum bir şey yoktu, ailesi de dahil kimseyle böyle bir ilişki kuramamış biri ne kaybettiğini nasıl bilecek?

Girdiği zindan ona yeter.